

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo: „Angeljček“

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarija 1897.

Leto XXVII.

Najlepša zvezda.

Urasán večer! Na jasnem nebu
Za zvezdo zvezda se budi,
Ta z večjim, ona z manjšim svitom
Ljubó se v tiho noč smeji.

V ponočnem miru tožna mati
Strmí v čarobnih zvezd sijaj,
In k večnemu Bogu v višavo
Pošilja mnog glasan vzdihljaj . . .

Iz mislij hčerka jo predrami,
Kí v zvezde zrla je svetle:
„Kdo pa je, mati, ona zvezda,
Kí vstaja tam izza gore?“

Ta je med vsemi res najlepša,
Kar zre jih moje zdaj oko,
Pa glejte, se ne zdi Vam, mati,
Da nama se smehlja ljubo:“

Ozre se mati v zvezdo jasno,
Ki s prstom kaže jo otrok,
In iz razburjenih se prsij
Vzdihljaj izvije ji globok.

„Glej, to je Zorka, sestra tvoja,
Ki vsplavala je v boljši svet,
In zdaj z nebeške se višine
V tolažbo nama kaže spet.“

„Ah, to je Zorka!“ vsklikne hčerka
In gleda zvedavo v nebo,
A mati sklone trudno glavo,
In solza sili ji v oko.

Večkrat je hčerka še strmela
Zvečer pred hišo v zvezdni kras,
In materi klicala v hišo:
„Ah, Zorka zre že spet na nas!“

Ciril Vuga.

